

Ο υπαρξιακός αγώνας των ηθοποιών δεν πρέπει να περιοριστεί σε μια εγωκεντρική θυματοποίησή τους. Η κρίση είναι πάνδημη και συμπαράσχει εκατομμύρια εργαζομένων. Επομένως, κάθε αποκοπή του προβλήματός μας από το «εν γένει δράμα», θα καταστήσει τον αγώνα μας αντιπαθή και θνησιγενή.

Αισθάνομαι την ανάγκη να καταθέσω κάποιες σκέψεις που αφορούν την καταδίκη στον αφανισμό χιλιάδων ηθοποιών. Σκέψεις που δεν εκβιάζουν μια κίβδηλη δημοφιλία, κολακεύοντας εκείνους που πλήττονται. Σκέψεις που διεκδικούν, όμως, την αλήθεια της μνήμης και της κρίσης μου.

1. Ο υπαρξιακός αγώνας των ηθοποιών δεν πρέπει να περιοριστεί σε μια εγωκεντρική θυματοποίησή τους. Η κρίση είναι πάνδημη και συμπαράσχει εκατομμύρια εργαζομένων. Επομένως, κάθε αποκοπή του προβλήματός μας από το «εν γένει δράμα», θα καταστήσει τον αγώνα μας αντιπαθή και θνησιγενή. Η κυβέρνηση θα κανιβαλίσει με τη μέθοδο του κοινωνικού αυτοματισμού που αποτελεί αυτήν τη στιγμή το τελευταίο χαρτί της. Κάθε κινητοποίηση που εξαντλείται στη μέση facebook εκτόνωσή μας και δεν εκβάλλει σε ένα καθολικό αίτημα εργατικής αξιοπρέπειας, είναι καταδικασμένη στον εκφυλισμό της. Είναι χρήσιμη η συλλογή υπογραφών για ένα πρώτο στάδιο συσπείρωσης, αλλά πόσες από αυτές τις «υπογραφές» είναι διατεθειμένες να ακολουθήσουν στο δρόμο και να μην «πάρουν δρόμο», όταν ο κόμπος θα φτάσει στο χτένι;

2. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα προβλήματα που έχει παροξύνει η κρίση, σοβούν από δεκαετίες. Η απαξίωση κάθε μορφής συνδικαλισμού είναι το πρώτο από αυτά. Η αίσθηση ότι ο συνδικαλισμός μολύνει την υπηπετή ευαισθησία του καθένα, μάς εξαερώνει τώρα στον ΚΑΝΕΝΑ. Να λερωθεί ο καλλιτεχνικός μανδύας μας από τα απόνερα της ταξικής πάλης; Επ' ουδενί! Φυσικά και το Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών διαχρονικά συνέτεινε στην υπονόμηση της εμπιστοσύνης των μελών του προς αυτό. Είναι γνωστό πως κάποιες από τις προσλήψεις στις δύο κρατικές σκηνές εξυπηρετούσαν και τους ημετέρους των παρατάξεων, ανάλογα με τους συσχετισμούς των δυνάμεών τους. Έτσι, η «πριγκιπική» αποστροφή των ηθοποιών προς τη συλλογική άμυνά τους, έβρισκε αβασάνιστα το άλλοθι της.

Η κρίση οδηγεί αναπόφευκτα στον ταξικό προσδιορισμό της έννοιας αξιοπρέπεια

3. Τα αστρονομικά ποσά που παίζονταν στα μεροκάματα κάποιων τηλεοπτικών αστέρων, ζάλισαν και τους αστέρες -είδαν αστεράκια- και το προλεταριάτο του κλάδου. Κάποιες εκατοντάδες χιλιάδικα διακινούνταν πάνω στο τραπέζι και κάποιες άλλες ξεπλένονταν και στέγγωναν από κάτω. Το όνειρο ενός εύκολου πλουτισμού «εδώ και τώρα», έκανε το επάγγελμα έναν τροχό της τύχης. Τα κριτήρια αμβλύθηκαν και οι συνειδήσεις των περισσότερων ηθοποιών αλώθηκαν από τον τηλεοπτικό οδοστρωτήρα. Το «*όλα τα μωρά στην πίστα*» επικράτησε και εξαιτίας των μειωμένων αντιστάσεών μας. Οι ηθοποιοί που τα «έπαιρναν χοντρά» στην τηλεόραση επειδή τα «έφερναν», τα έπαιρναν χοντρά και στο θέατρο. Τα σύνορα έπεσαν, τα στεγανά κατέρρευσαν, με τρόπο ταπεινωτικό για το θέατρο.

4. Είναι άλλοι αυτοί που υπηρετούν την τέχνη και άλλοι εκείνοι που η τέχνη τούς υπηρετεί. Κάποιοι celebrities καλλιτέχνες ποζάρουν ως αξιαγάπητα pet και με φόντο την πίσίνα τους. Φωτογενείς μέσα στη χρυσοποίκιλτη ασφάλειά τους, μας πρότειναν τρόπους επικοινωνητικούς για να διανύσουμε τον εγκλεισμό μας. Δεν παραλείπουν να απευθύνουν μάλιστα και την αμέριστη συμπαράστασή τους στον χειμαζόμενο καλλιτεχνικό κόσμο. Είναι ευπρόσδεκτη η προθυμία τους αλλά, πολύ φοβάμαι, περιορισμένα τα όριά της. Η κρίση οδηγεί αναπόφευκτα στον ταξικό προσδιορισμό της έννοιας αξιοπρέπεια. Και όταν στοιχηθούμε ταξικά, κάποιοι από τους «ευαίσθητους» συνοδοιπόρους μας πιθανόν να λείπουν. Κάποιοι θα εξαντλήσουν ως guest τη «φιλική συμμετοχή» τους. Ας μην κρυβόμαστε λοιπόν πίσω τους. Να βγούμε μπροστά αποφασισμένοι και αυτόφωτοι.

5. Η κρίση, αν αφεθούμε στη μοιρολατρική αποδοχή των συνεπειών της, θα δημιουργήσει τους όρους μιας νέας, πολύ πιο άγριας, ανισότητας. Η σημαδεμένη τράπουλα θα μοιραστεί σε λιγότερους παίκτες, ασκημένους ήδη στα χαρτοκλεπτικά κόλπα. Σε αυτή την συντριπτική επίθεση που δεχόμαστε, δεν πρέπει να αποδεχτούμε το ρόλο των ορφανών της πανδημίας ούτε και να αρκεστούμε στο χαρτζιλίκι του κράτους. Οφείλουμε να ανοιχτούμε στην κοινωνία και να συμπράξουμε με τους ανθρώπους της ανάγκης. Όχι σε διαδικτυακές διαδρομές εντός και επί τα αυτά, αλλά με εξωστρέφεια και μακρόπνοο όραμα. Ζούμε τις στιγμές μιας βίαιης ενηλικίωσης και -ευτυχώς- δεν μπορούμε να την αποφύγουμε.

Ακούω να επαναλαμβάνεται κατά κόρον, ως επιχείρημα του χώρου μας, ότι ο πολιτισμός και οι άνθρωποι του δεν πρέπει να εγκαταλειφθούν διότι είναι η «βαριά βιομηχανία» της χώρας. Νομίζω πως έτσι αδικούμε τον πολιτισμό και όχι τη βαριά βιομηχανία. Ο πολιτισμός επιτελεί έργο «βαρύτερο»: Δρομολογεί την αυτογνωσία μας και αξιώνει την εξόρυξη του ανθρώπινου σαν το απόλυτο τεκμήριο της ύπαρξής μας.

Πηγή: **PRIN**